22/03/2023

Ποιμαντική δραστηριότητα Μητροπολίτη Πέτρας κατά την Γ’ εβδομάδα των Νηστειών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πέτρας και Χερρονήσου

Κατά την Γ’ εβδομάδα των Νηστειών της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ο Μητροπολίτης Πέτρας και Χερρονήσου κ. Γεράσιμος μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ιερό Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως ιερούργησε στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος πόλεως Αγίου Νικολάου.

Παρακάτω διαβάστε αναλυτικά το ποιμαντικό πρόγραμμα του Μητροπολίτη Πέτρας:

Την Δευτέρα 13 Μαρτίου, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος κ. Γεράσιμος, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, μετείχε της Ιεράς Ακολουθίας του Μεγάλου

Αποδείπνου στον Ιερό Ενοριακό Ναό του Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου Σταλίδας.

Την Τρίτη 14 Μαρτίου, το πρωί, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, μετείχε της Ιεράς Ακολουθίας του Μεγάλου Αποδείπνου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Χαραλάμπους, Ενορίας Σκοινιά.

Την Τετάρτη 15 Μαρτίου, το πρωί, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, χοροστάτησε στην Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων, στον Ιερό Ενοριακό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Μιλάτου.

Την Πέμπτη 16 Μαρτίου, το πρωί, μετείχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου, των Ωρών και του Εσπερινού στο Ι. Παρεκκλήσιο του Αγίου Νεκταρίου, του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, μετείχε της Ιεράς Ακολουθίας του Μεγάλου Αποδείπνου, στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου Κατσικίων.

Την Παρασκευή 17 Μαρτίου, το πρωί, χοροστάτησε στην Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, χοροστάτησε της Ιεράς Ακολουθίας της Γ΄ Στάσης των Χαιρετισμών, στον Ιερό Ναό Αναλήψεως Ενορίας Αναλήψεως Χερσονήσου.

Το Σάββατο 18 Μαρτίου, το πρωί, χοροστάτησε στην Θεία Λειτουργία, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Μεγάλης Παναγίας. Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, χοροστάτησε στον Εσπερινό, στον Ι. Ναό της Αγίας Τριάδος, πόλεως Αγίου Νικολάου.

Ιερό Ναό

Το εσπέρας, της ιδίας ημέρας, χοροστάτησε στον Γ΄ Κατανυκτικό Εσπερινό που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Αγίας Άννης πόλεως Αγίου Νικολάου, όπου ομίλησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Ευγένιος Καρακωνσταντάκης, Κωδικογράφος

ανάγαθος

Η ομιλία του π. Ευγενίου

Ἀξιωνόμαστε καί ἐφέτος, Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες καί ἀγαπητοί ἀδελφοί νά φθάσουμε στό μέσον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τό πρωί λιτανεύθηκε στούς Ἱερούς Ναούς ὁ Τίμιος Σταυρός καί τόν προσκυνήσαμε γιά νά λάβουμε δύναμη ὥστε νά συνεχίσουμε ἐντατικότερα τόν ἀγῶνα τόν καλό στό στάδιο τῶν ἀρετῶν.

Κάποιοι ἀπό ἐμᾶς δυσκολεύθηκαν μέχρι τώρα μέ τή νηστεία τῆς τροφῆς, ἄλλοι εἴχαμε πειρασμούς μεγαλύτερους ἀπό ἐκείνους πού συνήθως ἀντιμετωπίζουμε. Οἱ περίοδοι τῆς νηστείας πού ἔχει καθιερώσει ἡ Ἐκκλησία εἶναι, θά λέγαμε, οἱ ἀκτινογραφίες μέ τίς ὁποῖες μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία, ἐκτυπώτερα, νά ἐρευνήσουμε τά μελανά σημεῖα τοῦ ἑαυτοῦ μας καί νά προχωρήσουμε στή θεραπεία τους. Μᾶς δίδονται τά πνευματικά ὄργανα γιά νά κάνουμε τή διάγνωση μέσα ἀπό τόν τρόπο πού ἀντιμετωπίζουμε τήν κάθε δυσκολία. Παράλληλα ὅμως, εἶναι καί τό πεδίο στό ὁποῖο οἱ ἀρετές βρίσκουν πρόσφορο ἔδαφος γιά νά ἀναπτυχθοῦν καί νά φέρουν τόν ἄνθρωπο ἐγγύτερα πρός τόν Θεό.

Ἄλλοτε πίπτοντες καί ἄλλοτε ἀνιστάμενοι, προχωροῦμε ἀκάθεκτοι πρός τό Ἅγιο Πάσχα «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν»[1]. Καί τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα μᾶς δίδουν δύναμη γιά νά μήν ἀποκάμουμε, ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι δέν τελειώνουν ὅλα στόν Γολγοθά, ἀλλά ὅτι μετά τήν Σταύρωση ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση.

Ὁ πανάγαθος Θεός, λοιπόν, τόν Σταυρόν μᾶς ἐχάρισεν. Ἐκεῖνο πού κάποτε ἦταν

μέσο μαρτυρίου καί φονικό ὄργανο, μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε μέσο μέ τό ὁποῖο ἁγιάζει ὁ ἄνθρωπος καί καθαγιάζεται ἡ κτίση. Ἔγινε «σωτήριο ἐφόδιο τῶν πιστῶν, τό ὁποῖο τρέχει μαζί τους κατά τίς ὁδοιπορίες, συμπλέει στό πέλαγος, τούς διασώζει σέ κάθε τόπο, τούς φυλάει ἀπό ὅλες τίς κακοτυχίες καί ἀποδεικνύει ἐμπράκτως, ὅτι ἡ πανίσχυρη δύναμη τοῦ Σταυροῦ ἔχει περιλάβει ὅλα τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅτι γεμίζει τά πάντα μέ τήν παρουσία της καί χωρίς κόπο βρίσκεται παντοῦ, διασώζει τούς πιστούς ἀπό τίς δυσκολίες καί, ἐφ’ ὅσον αὐτοί ζοῦν μέ εὐσέβεια, τούς μεταλαμπαδεύει τή σωτηρία καί καταργεῖ τά σχέδια ὅλων τῶν ἐχθρών»[2], ὅπως ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων τονίζει.

Ὁ σταυρός λοιπόν εἶναι ὅπλον εἰρήνης, φύλακας καί στήριγμά μας. Αὐτό τό γνωρίζει τό γένος μας πολύ καλά, γι’ αυτό καί τό ἀποτύπωσε στό γνωστό δίστιχο πού ὅλοι ἀκούσαμε καί μάθαμε ἀπό παιδιά νά ἐπαναλαμβάνουμε, ἐν εἴδει προσευχῆς: «ὅταν κάνω τόν Σταυρό μου, λόγχη ἔχω στό πλευρό μου». Ἔτσι ἐπεκράτησε καί ἡ εὐσεβῆς συνήθεια οἱ χριστιανοί νά τόν φέρουμε πάντοτε πάνω μας. Τό ἁπλό ὅμως σχῆμα τοῦ σταυροῦ πού κρέμεται στό λαιμό μας, τά τελευταῖα χρόνια γίνεται ὅλο καί πιό περίπλοκο μέ ἀποτέλεσμα νά μή διακρίνεται ἀπό τίς διακοσμήσεις καί τά σχήματα πού τόν κατακλύζουν. Ἐπίσης, παρατηρεῖται σέ ἀνησυχητικό βαθμό μαζί μέ τόν σταυρό νά συνυπάρχουν «ματάκια» καί γαλάζιες χάντρες, στοιχεῖα δανεισμένα ἀπό τό Ισλάμ, σάν νά μήν εἶναι ἀρκετή ἡ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καί νά χρειάζεται ἐνίσχυση. Κί ὅμως, μέ αὐτόν τόν τρόπο δέν ἐπιτρέπουμε στόν Τίμιο Σταυρό νά ἐνεργήσει στή ζωή μας. Ὁ Θεός θέλει τό 100% μας, δέν θέλει χλιαρές καταστάσεις ὅπου θά ἀναμειγνύονται σάν σέ χοάνη ἡ ἀλήθεια, μέ τή δεισιδαιμονία καί τή φαντασία. Ὁ σταυρός πού φέρουμε πάνω μας πρέπει νά εἶναι ξεκάθαρα σχηματισμένος: δύο εὐθύγραμμα τμήματα πού τέμνονται σέ ὀρθή γωνία στό κέντρο τους. Αὐτό εἶναι τό σχῆμα πού ἔχει κατευθείαν ἀναφορά καί σχέση μέ τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί μᾶς θυμίζει ποιό εἶναι τό πνεῦμα του.

Ὅταν βαπτισθήκαμε, ἀφοῦ ἐνδυθήκαμε τά ἐμφώτεια ἐνδύματά μας, ἀμέσως φορέσαμε τόν σταυρό στό στῆθος μας. Αὐτό κάθε ἄλλο παρά τυχαῖο εἶναι. Αὐτός ὁ σταυρός ἀποτελεῖ πλέον μέρος τῆς ταυτότητάς μας. Φέροντας πάνω μας τό σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δηλώνουμε ὅτι ἐμεῖς ἀνήκουμε σέ Ἐκεῖνον, ὅτι τά δικά του παραγγέλματα ἀκολουθοῦμε, ὅτι πλέον τό δικό του ὄνομα ἔχουμε: Χριστιανός. Ἑπομένως, ὁ Σταυρός δέν εἶναι μόνο ἕνα σχῆμα. Ἔχει ἕνα βαθύτερο νόημα.

Καί ποιό εἶναι αὐτό; Λέει στό Εὐαγγέλιο ὅτι «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι»[3]. Τί σημαίνει αὐτό τό νά ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας;

Κάποτε, ὁ μετέπειτα καθηγητής Θεολογίας Γεώργιος Μαρτζέλος, τότε 18 χρονῶν

παιδί, ἐπισκέφθηκε τόν Ὅσιο Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη στό κελλί του. Ἀφοῦ κάθισαν καί συζητοῦσαν γιά λίγη ὥρα γιά πνευματικῆς φύσεως ζητήματα, ρωτᾶ ὁ Ὅσιος τόν νεαρό Γιώργο:

-Ποιός εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός σου;

Ὅπως ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος, «Κόλλη

σα, δέν ἤξερα τί νά ἀπαντήσω. Σκεφτόμουν, τί ἐχθρούς νά ἔχω σέ αὐτή τήν ἡλικία; Ἐν τέλει τοῦ λέω, ὁ διάβολος εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός μου».

-Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός σου εἶναι ὁ ἑαυτός σου.

Ὅταν ὅμως ὁ θεοφόρος πατήρ τά λέει αὐτά, δέν ἐννοεῖ νά μισήσουμε τόν ἑαυτό μας. Αὐτό θά δημιουργοῦσε ἀπίστευτη σύγχυση, ἀλλά κυρίως ἐρχόταν σέ εὐθεία ἀντίθεση μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ «ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Πρέπει νά ἀγαπήσεις γνήσια, καθαρά καί ὄχι παθολογικά τόν ἑαυτό σου γιά νά μπορέσεις νά ἀγαπήσεις καί τόν πλησίον.

Αὐτό πού πρέπει νά μισήσουμε εἶναι τά πάθη καί τίς ἀχθηφόρες ἡδονές, τά ὁποῖα ὅταν τά ἀφήσουμε καί αναπτυχθοῦν μέσα μας, προσκολλῶνται τόσο πολύ στήν ψυχή μας πού γίνονται ἕνα μαζί της. Σέ αὐτή τήν κατάσταση ἡ ψυχή νοσεῖ, ἐπειδή ἡ φυσική κατάστασή της εἶναι νά τείνει πρός τό καλό, πρός τόν Θεό καί ὄχι νά ρέπει πρός τό πονηρό, ὅπως τῆς ὑπαγορεύει ἡ ἁμαρτία.

Γι’ αὐτό ἦλθε καί ὁ Χριστός στόν κόσμο. Γιά νά θεραπεύσει τόν ἄνθρωπο καί νά τόν ἐπαναφέρει στήν ὁδό πού ὁδηγεῖ πρός τά ἄνω. Αὐτό ψάλλαμε τήν παρελθούσα Παρασκευή στήν τρίτη στάση τῶν Χαιρετισμῶν: διά τοῦτο γάρ ὁ ὑψηλός Θεός, ἐπί γῆς ἐφάνη ταπεινός ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκύσαι πρός τό ὕψος τούς αὐτῷ βοῶντας, ἀλληλούια.

Ὁ Χριστός ἀπευθύνει σέ ὅλους μας τήν πρόσκληση νά τόν ἀκολουθήσουμε. Τόν Χριστό ὅμως θά τόν πλησιάσει ἐκεῖνος πού ἔχει τσαλακώσει τήν εἰκόνα πού ἔχει γιά τόν ἑαυτό του, ἐκεῖνος πού χρειάζεται κάτι παραπάνω στή ζωή του ἀπό τό νά ἱκανοποιεῖ τά θέλω του, ἐκεῖνος πού καταλαβαίνει ὅτι δέν εἶναι τέλειος. Μέ ἄλλα λόγια, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει κάνει τό πρῶτο βῆμα στήν ὁδό τῆς μετανοίας, ἐκεῖνος πού κάνει αὐτοκριτική, πού ταπεινώνει τό φρόνημά του.

Αὐτή ἡ κίνηση τῆς ψυχῆς ἕλκει τή θεία Χάρη καί ἀρχίζει ἡ μεταμορφωτική ἐργασία τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἐπιθυμεῖ νά πορευθεῖ ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ. Στή συνέχεια, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οἱ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις»[4], δηλαδή, ὅσοι εἶναι

τοῦ Χριστοῦ, σταύρωσαν τή σάρκα μέ τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες. Ἡ ψυχή ζητᾶ νά μοιάσει ὅλο καί περισσότερο μέ τόν Χριστό. Γι' αὐτό καί σταυρώνουμε τούς ἑαυτούς μας τηρώντας τίς ἐντολές Του. Μαρτυροῦμε τόν Χριστό και μαρτυροῦμε γιά τόν Χριστό.

Τί σημαίνει αὐτό; Μέ ἁπλά παραδείγματα: δέν εἶναι μαρτύριο και ταυτόχρονα μαρτυρία σταυροῦ γιά ἕνα παιδί νά νηστεύει, παρά τίς προκλήσεις τῆς γεύσης καί τήν τυχόν κοροϊδία οἰκείων του; Δέν εἶναι μαρτύριο καί μαρτυρία σταυροῦ νά ἐγκρατεύεται ἕνας νέος ὅταν τά πάντα γύρω του τόν καλοῦν, σάν τίς μυθικές Σειρῆνες, νά ὑποκύψει στίς ὅποιου τύπου ἡδονές; Δέν εἶναι μαρτύριο καί μαρτυρία σταυροῦ νά σημειώνει τόν τύπο τοῦ σταυροῦ πάνω του ὅταν εἶναι νά γευματίσει ἤ ὅταν περνά ἔξω ἀπό μία Ἐκκλησία καί νά τόν περιπαίζουν ὡς θρησκόληπτο; Δέν εἶναι μαρτύριο καί μαρτυρία σταυροῦ ἡ συγχώρηση ἐκείνου πού μᾶς ἔκανε κακό, αὐτό πού καθημερινά ἐπαναλαμβάνουμε στήν Κυριακή Προσευχή, τό «ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»;

Ὅλα αὐτά ὁδηγοῦν στήν σταύρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τοῦ παλιανθρώπου πού ὑπάρχει μέσα μας. Καί ὅπως μετά τήν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ ἀκολούθησε ἡ ταφή Του, ἔτσι συμβαίνει καί γιά τόν πιστό. Πάλι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει ὅτι μιμούμαστε τήν ταφή τοῦ Χριστοῦ, ὅταν βαπτιζόμαστε: «...ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν ᾽Ιησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν; συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα». Καί σέ ἁπλούστερη γλώσσα, «ὅσοι βαπτισθήκαμε πιστεύοντας στόν Ἰησοῦ Χριστό, βαπτισθήκαμε στόν θάνατό Του. Ταφήκαμε μαζί Του μέ τό βάπτισμα καί γίναμε μέτοχοι στόν θάνατό Του, ὥστε ὅπως ἀκριβῶς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἔτσι καί ἐμεῖς νά ἀναστηθοῦμε καί νά ζήσουμε μία νέα ζωή. Γιατί, ἄν γίναμε ἕνα σῶμα μέ τόν Χριστό μέ τή βάπτισή μας, θά εἴμαστε ἕνα σῶμα μαζί Του καί στήν Ἀνάστασή Του».

Τό Βάπτισμα ὅμως μία φορά τό λάβαμε καί δέν ἐπαναλαμβάνεται. Μποροῦμε ὅμως νά τό ἀνανεώνουμε μέ τό μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως. Σημειώνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «μετά τό ἀξίωμα τῆς υἱοθεσίας, ὁ Διάβολος μᾶς κατατρέχει σφοδρότερα. Λειώνει ἀπό βάσκανο μάτι βλέποντας τό κάλλος τοῦ νεογέννητου ἀνθρώπου πού σπεύδει πρός τήν ἐπουράνιο πολιτεία, ἀπό τήν ὁποία ἔπεσε ὁ ἴδιος. Καί ξεσηκώνει ἐναντίον μας πυρίνους πειρασμούς, προσπαθώντας νά λεηλατήσει τόν δεύτερο καί καινούριο μας στολισμό, ὅπως λεηλάτησε τόν ἀρχικό. Πρέπει νά κάνουμε μεγάλο ἀγῶνα γιά νά μήν ὑποκύψουμε στούς πειρασμούς, ἀλλά νά φυλάξουμε καθαρή τή στολή τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Κι ἄν ποτέ συμβεῖ νά τήν

λερώσουμε, νά τήν καθαρίσουμε μέ τήν μετάνοια. Διότι «δάκρυον στάξαν ίσοδυναμεῖ τῷ λουτρῷ καί στεναγμός ἐπίμοχθος ἐπανάγει τήν Χάριν τήν πρός ὀλίγον ἀναχωρήσασαν».

Μετά λοιπόν τήν σταύρωση καί τήν ταφή, ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση. «εἰ δέ ἀπεθάνομεν σύν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσωμεν αὐτῷ»[5]. Θά συμβεῖ σέ ἐμᾶς καί πάλι αὐτό πού ἔγινε καί στόν Χριστό: «ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστιν;»[6] Ὁ Θεός καί τόν Κύριο ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν καί ἐμᾶς θά μᾶς ἀναστήσει μέ τή δύναμή Του. Δέν γνωρίζετε ὅτι εἴμαστε κι ἐμεῖς μέλη τοῦ Χριστοῦ; Ἀνασταινόμαστε στή νέα ζωή πού ξεκινᾶ ἀπό αὐτή τή βιωτή καί συνεχίζεται γιά πάντα στή Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀγαπητοί μου,

Στό Εὐαγγέλιο διαβάζουμε τήν παραβολή τῶν κεκλημένων στό βασιλικό δεῖπνο, ὅπου ἐνῶ οἱ καλεσμένοι ἀξιώθηκαν τέτοιας τιμῆς, ἐκείνοι δέν ἀνταποκρίθηκαν, ἀλλά ἐπικαλέστηκαν χίλιες δυο προφάσεις γιά νά δικαιολογηθοῦν. Οἱ προσκλήσεις τότε ἀπευθύνθηκαν σέ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν στό ἑορταστικό τραπέζι. Ὅπως ἀποδείχθηκε, «πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Εἴμαστε κί ἐμεῖς κεκλημένοι. Θά εἰσέλθουμε ὅμως μόνον αἴροντες τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου στούς ὤμους μας. Ὅσοι ἐπαγγέλονται Ἀνάσταση χωρίς Σταύρωση, ὁδηγοῦν καί ὁδηγοῦνται στήν ἀπώλεια. Οἱ Πατέρες, σχολιάζοντας στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου τόν ἀριθμό τοῦ Θηρίου πού θά ὑποδείξει τόν Ἀντίχριστο, τό χξς΄, τό ἑρμήνευσαν ὡς τά ἀρχικά ἀπό τή φράση «Χριστός ξένος σταυροῦ». Ὁ ἀληθινός Χριστός, εἶναι ἐσταυρωμένος, γι’ αὐτό καί ἐν δόξῃ ἀναστάς. Αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού μᾶς ἄνοιξε καί καλούμαστε νά ἀκολουθήσουμε.

Κλείνω μέ τά λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, φορέα τοῦ γνήσιου ρωμαίικου, ὀρθοδόξου καί ἑλληνικοῦ δηλαδή, φρονήματος: «Ἐγώ τόν σταυρό μου θά τόν φέρω πάντοτε. Κι ἄν δέν μπορῶ νά τόν φέρω, τουλάχιστον θά τόν σέρνω. Γιατί δέν θέλω νά τόν χάσω. Θέλω νά βρῶ τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ καί τή σωτηρία καί τή Βασιλεία Του. Ἀμήν».

[1] Ἑβρ. ιβ΄, 2.

[2] Ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, Εἰς τήν Ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί εἰς τήν Ἁγίαν Ἀνάστασιν.

[3] Μτθ. ιστ΄, 24.

[4] Γαλ. ε΄, 24.

[5] Ρωμ. στ΄, 8.

[6] Α΄ Κορ. στ΄, 14-15.